

Ordføreren (Clausen): Jeg skal først tillade mig at gjøre opmærksom paa den noget anomale Stilling, jeg er kommen til at staae i som Ordfører for et Udvalg, hvori jeg befinder mig i Mindretallet. Til Forklaring heraf tjener, at da Betænkningen var affattet og Valg paa Ordfører maatte skee, var et af Udvalgets Medlemmer bortreist paa længere Tid, saa at der ikke fandtes noget Fleertal eller noget Mindretal, men en Halvdeel over for en Halvdeel, og under denne Sagens Stilling faldt Valget paa mig. Først senere viste det sig ved den ærede Landsstingsmands Tilbagekomst, at han sluttede sig til den ene Side, saa at der fremkom et Fleertal og et Mindretal. Havde der været Bished herom før, vilde Valget uden Tvivl være faldet anderledes ud, og i hvert Tilfælde vilde jeg saa have haft Betænknelighed ved at modtage et Valg, hvorved jeg er bleven bragt i en skjæv Stilling. Anomalien er imidlertid ikke saa stor, som den synes, da samtlige Medlemmer af Udvalget uagtet Grundforskjellen i Meningerne ere vedblevne at arbejde i Fællesskab, og jeg kan saaledes for de fleste Ændringsforslags Bedkommende tale i hele Udvalgets Navn; ved Disfenspunkterne skal jeg overlade det til den eller den, der vil tale paa Fleertallets Vegne, først at tage Ordet. — Hvad de foreliggende 5 Paragrapher angaaer, skal jeg med Hensyn til de 3 første henholde mig til Betænkningen; kun til §§ 4 og 5 skal jeg allerede nu tillade mig et Par Ord. Til § 4 har Udvalget foreslaaet, at Ordet „Eldste“ forandres til „valgte Medlemmer.“ De af Medlemmerne, der have gennemgaaet Betænkningen og Ændringsforslagene, ville finde, at den her foreslaaede Forandring er gennemgaaende, idet man har søgt at faae Ordet „Eldste“ ud af Loven. Ibetmindste for flere af Udvalgets Medlemmers Bedkommende hidrører dette ikke fra en Bestræbelse for at holde sig borte fra den reformeerte Kirkes Talebrug, hvor der, som bekendt, er Presbyterier, hvis Medlemmer føre Navn af „Eldste“. Det vilde ogsaa være en stor

Misforstaaelse, om man, istedetfor at søge at indhente, hvad den reformeerte Kirke har forud for den lutherse, vilde søge at undgaae en Sprogbrug, som er optaget og fastholdt af den reformeerte Kirke efter den ældste Kirkes Exempel. Det er heller ikke rigtigt, at Ordet „Eldste“ skulde være særegt for den reformeerte Kirke. Allerede Melancthon har betjent sig deraf, og i en Kirkeforsatning fra det 16de Aarhundrede for den hessiske Kirke, der er utryffeligt billigt af Luther, er denne Benævnelse ogsaa optagen; ogsaa i en endnu bestaaende Kirkeforsatning for Westphalen og Rhinpreussen, hvor der er baade lutherse og reformeerte Menigheder, er Navnet i Brug. Grunden til, at Udvalget har foreslaaet denne Ombytning, ligger alene i, at Navnet „Eldste“ kunde findes stødende, da det umiddelbart fører Tanken hen til aldrende Mænd, medens efter Udvalgets Forslag 30 Aars Alderen skulde aabne Udgang til Menighedsraadene. Paa den anden Side maa det indrømmes, at det gaaer med Ord som med Mønter, at Præget giver Betydningen, og en noget længere Brug af Ordet vilde uden Tvivl forsones med Ordet og udslette den oprindelige Bemærkelse.

Ved § 5 skal jeg gjøre opmærksom paa, hvorpaa egentlig den foreslaaede Forandring gaaer ud. Efter Udkastet er Biskoppen nemlig den, der har den bestemmende Myndighed baade til at foretage Sammenbragning af to Menighedsraad til eet Pastoralraad og til at foretage Delingen af eet Menighedsraad i to eller flere. I begge Tilfælde bliver derimod efter Ændringsforslaget Menighedens Ønske det første Skridt, saaledes at dette Ønske bliver i første Tilfælde bestemmende, hvorimod i andet Tilfælde Ønsket om Oprettelsen af forskjellige Menighedsraad i den samme Menighed, for at blive taget til Følge, skal have Biskoppens Autorisation, hvem det bør tilkomme at overveie, hvorvidt de paaberaabte særegne locale Forhold ere tilstede. Til disse Bemærkninger skal jeg for Dieblisset indstrænke mig.